

Rozjímanie na štvrtok Pánovej večere

Rozjímanie na štvrtok Pánovej večere. Navrhované témy: Ježiš umýva nohy svojim apoštolom; Boh sa nám dáva v Eucharistii; vďačný postoj za Eucharistiu a za kňazstvo.

„BOLO PRED veľkonočnými sviatkami. Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti“ (Jn 13, 1). „Tieto slová svätého Jána čitateľovi jeho Evanjelia oznamujú, že v onen deň sa má udiať niečo

veľké. Je to predslov nežný a dojímavý (...). Začnime,“ navrhuje svätý Josemaría, „s prosbou k Duchu Svätému, aby nás pripravil na pochopenie každého Ježišovho výrazu a každého gesta“[1]. Tento pozorný postoj nás dnes vedie k tomu, aby sme si pripomenuli výrečné gesto Ježiša, ktorý umýva nohy svojim apoštolom.

Pri Poslednej večeri, v predvečer umučenia, vládla atmosféra lásky, intimity a stíšenia sa. „Ježiš vo vedomí, že mu dal Otec do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od stola, zobliekol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol prepásaný“ (Jn 12, 3-5). Pre apoštolov muselo byť veľmi šokujúce vidieť Ježiša vykonať toto gesto, ktoré bolo vyhradené domácemu sluhovi. Určite to však museli časom pochopiť. Aj

pre nás dnes môže byť prekvapujúce predstaviť si Boha v takejto pozícii, ako rukami utiera špinu z našich nôh.

Dovoliť si, aby nám Kristus umyl nohy, znamená uznať, že to nie sme my, kto sa robí čistým, svätým alebo čistým. „A to je ťažké pochopiť. Ak nedovolím Pánovi, aby bol mojím služobníkom, ak nedovolím Pánovi, aby ma umyl, dal mi rásť, odpustil mi, nevstúpim do nebeského kráľovstva (...). Boh nás zachránil tým, že nám slúži. Zvyčajne si myslíme, že my sme tí, ktorí slúžia Bohu. Nie, to On nám slúžil zadarmo, pretože nás miloval ako prvý. Je ťažké milovať bez toho, aby sme boli milovaní, a ešte ťažšie je slúžiť, ak nedovolíme Bohu, aby slúžil nám“^[2]. Toto je kresťanský paradox: Boh je ten, kto ide dopredu, je to on, kto preberá iniciatívu. Preto je také dôležité, aby sme sa pred tým, ako sa pustíme do akejkoľvek apoštolskej

úlohy, naučili prijímať to, čo nám chce dať Boh, naučili sa nechať sa znova a znova očisťovať jeho rukou.

AK NIKDY NEPRESTANEME žasnúť nad Ježišovým gestom umývania nôh apoštolom, jeho láska a pokora dosahujú nekonečné rozmery, keď počas večere „vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a povedal: *„Toto je moje telo, ktoré je pre vás; toto robte na moju pamiatku.* Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: *Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku*“ (1 Kor 11, 23-25).

Pán „ustanovil túto sviatosť ako večnú pamiatku svojho umučenia, ako naplnenie starobylých predobrazov, ako najväčší zázrak, ktorý vykonal, a najväčšiu útechu pre tých, ktorých zanechá

zarmútených svojou neprítomnosťou“[3]. On nám dáva seba samého: stal sa pre nás chlebom a vínom, je to znak hojnosti lásky a zároveň najväčší možný prejav pokory. Eucharistická sviatosť nám umožňuje stotožniť sa s milovaným, byť jedným a tým istým, splynúť, stať sa jedno s Bohom. Svätý Josemaría poukázal na to, že „naš Pán Ježiš Kristus ustanovuje Eucharistiu, aby sme ho mohli mať vždy blízko pri sebe, pretože — nakoľko to vôbec môžeme pochopiť — ten, ktorý nič nepotrebuje, pohnutý láskou sa nechce zaobísť bez nás. Najsvätejšia Trojica si zamilovala človeka“[4].

Nemôžeme sa zbaviť údivu. Nech si akokoľvek predstavujeme, čo všetko nám Boh Otec dal, nikdy sa nám to nepodarí pochopiť: „Je to liek nesmrteľnosti, protijed proti smrti, liek na večný život v Ježišovi Kristovi“[5]. Nezaslúžime si tolko starostlivosti, tolko náklonnosti, tolko

pozornosti. Snažíme sa mu to opätovať, ale aj na to potrebujeme jeho pomoc. Preto „na prvom mieste nie sú naše činy, naša morálna spôsobilosť. Kresťanstvo je predovšetkým dar: Boh nám dáva seba samého; nedáva niečo, dáva seba samého (...). Preto je ústredným úkonom kresťanstva Eucharistia: vďačnosť za to, že sme prijali jeho dary, radosť z nového života, ktorý nám dáva“[6].

V SLOVÁCH KŇAZA pred premenením – „vzdával ti vďaky a dobrorečil, lámal chlieb a dával svojim učeníkom hovoriac...“ – vnímame vďačné rozpoloženie Ježišovho srdca voči Bohu Otcovi. V tento svätý predvečer chceme mať rovnaký postoj ako Kristus. Z vďačnosti ľahko pramení štedrosť, aby sme rozšírili ten nový život,

ktorý sme dostali. Budeme sa snažiť milovať tých, ktorých miluje on a ako ich miluje on: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Ako som ja miloval vás, tak sa aj vy milujte navzájom“ (Jn 13, 34). Skrze Krista, s ním a v ňom sme schopní milovať až do krajnosti. Ako Ježiš klačieme pred ľuďmi, aby sme im utierali nohy. Chápeme ich biedu a nesieme ju na svojich pleciach.

Odsudzovanie, závišť a porovnávanie miznú a menia sa na príhovor, radosť a vďačnosť Bohu za zázraky, ktoré robí v druhých. „Najsvätejšia Eucharistia obsahuje celé duchovné dobro Cirkvi, totiž samého Krista, nášho veľkonočného Baránka a živý chlieb, ktorý skrze svoje telo, oživené a oživujúce Duchom Svätým“[7]. Odtiaľ čerpáme silu a život, aby sme ho priniesli aj do najvzdialenejších kútov zeme, do srdca každého človeka okolo nás.

Tento deň, v ktorý Boh daroval svojej Cirkvi túto sviatosť, môžeme využiť aj na modlitbu za svätosť kňazov, aby každý deň slúžili Cirkvi s rovnakou láskou k Pánovi. Svojou modlitbou im môžeme pomôcť uskutočniť túto túžbu, ktorá ich ako kňazov poháňa: „My si nevyberáme, čo budeme robiť, ale sme Kristovými služobníkmi v Cirkvi a pracujeme tak, ako nám Cirkev hovorí, tam, kde nás Cirkev volá, a snažíme sa byť práve takými služobníkmi, ktorí nekonajú svoju vlastnú vôľu, ale vôľu Pánovu. V Cirkvi sme skutočne Kristovými vyslancami a služobníkmi evanjelia“[8].

Medzi toľkými darmi, ktoré si dnes pripomíname, vieme, že Ježiš nám dal aj svoju Matku. Na ňu, hlavnú svedkyňu Kristovej obety, sa môžeme obrátiť, aby sme s jej pomocou mali život oživený pokornou vďačnosťou za toľké prijaté dary.

[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 83.

[2] František, *Homília*, 5-IV-2020.

[3] Svätý Tomáš Akvinský, *Opusculum* 57, O sviatku Kristovho tela, prednášky 1-4.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 84.

[5] Svätý Ignác Antiochijský, *List Efezanom*, 90.

[6] Benedikt XVI, *Homília*, 20-III-2008.

[7] Druhý vatikánsky koncil, dekrét *Presbyterorum ordinis*, bod 5.

[8] Benedikt XVI, *Lectio divina*, 10-III-2011.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/roztjimanie-na-stvratok-
panovej-vecere/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/roztjimanie-na-stvratok-panovej-vecere/) (01.04.2026)